

Bio en kurzrasen

Al in 2000 was er het plan om naar bio om te schakelen, maar er was onvoldoende markt vraag. Na de omschakelperiode werd weer gangbaar gemolken. Pas in februari 2007 was de omschakeling een feit. Zijn melkprijs is sedertdien zeer stabiel tussen 42 en 53 cent per liter. Via de fusie van MUH (Milch Union Hocheifel) met Arla is hij vandaag Arla-coöperant. Arla is vandaag geen vragende partij voor extra ledenleveranciers die omschakelen naar bio, behalve als er iemand stopt of als de vraag naar bio voldoende stijgt. Sinds 2010 werkt Michael volgens het kurzrasenprincipe, of beweiden in zeer kort gras. Dit is geen omweidingssysteem met dagelijks een ander perceeltje. Het vergt een zodanig inscharen en weiden dat er enkel blad afgegeten wordt en geen stengels. Het doel is een gewas lengte van 3 tot 5 cm. Zo minimaliseer je beweidingsresten en wordt er maximaal opbrengst gehaald, als er voldoende regen valt. Wat de koe kan doen met groeiend gras, kan je niet met krachtvoer bereiken, dat zorgt voor verdringing. Bij het inzaaien bestaat het gras puur uit Engels raaigras en witte klaver. Onkruiden zoals zuring krijgen geen kans, want ze worden mee kort afgegeten. Distels zijn moeilijk, maar als ze drie keer per jaar net voor de zaadvorming afgemaaid geraken, zijn ze ook weg. Een weidebloter is volgens Michael de slechtste machine die er is, omdat de zode achteraf niet meer fris ruikt. Schiet het gras toch in het zaad, dan wordt er ofwel een halve dag voor het begrazen gemaaid (*pre-mowing*) ofwel wordt er nadien gemaaid en het gras in pakken afgevoerd. Michael was het beu om met water rond te rijden in de zomer. In de

buurt van München zag hij in 2011 een systeem met onderling verbonden ringputten. Hij plaatste in zijn huiskavel 14 ringputten met telkens een bak van 120 liter en een vlotter. Die zijn verbonden via ondergrondse leidingen. Beweiding start zo vroeg mogelijk (half maart) en van 6 april tot eind oktober wordt dag en nacht geweid. Van zijn vader nam hij een roodbonte Holsteinveestapel over. Die halen niet de vruchtbaarheidscijfers van de koeien die pakweg in Ierse of Nieuw-Zeelandse weidemelksystemen gebruikt worden. Daarom lukt het niet om extreem gegroepeerd af te kalven in functie van de begrazing. Vandaag experimenteert hij met Jersey-kruisingen om enthousiastere grazers te bekomen. Met witblauwe kruisingen wordt het aantal aan te houden vaarskalveren geminimaliseerd.

Klimaatverandering als grootste uitdaging

Vroeger kon Michael rekenen op 1000 mm regen per jaar, wat perfect was voor zijn begrazingsstrategie. De laatste zeven jaar was het ofwel in de lente ofwel in de zomer te droog voor een

optimale grasgroei, in 2020 in beide. Met 58 runderen op 51 ha heeft hij vandaag voer te kort. Hij moet op korte termijn het aantal koeien verminderen in functie van het beschikbare voer. Is er met andere teelten op lange termijn iets te doen? Beregenen kost te veel input. Luzerne lukt niet, want de bodem is te zuur. Mais is ook geen optie, want in mei heeft hij nog nachten van -5 °C. Mengteelt van triticale met erwten kan misschien een alternatief vormen. De Franse CAP'ZER-meetmethode wijst uit dat de CO₂-voetafdruk van Michaels bedrijf zeer laag is. Een normaal melkveebedrijf verbruikt zowat 100 liter mazout per ha. Hij komt maar aan een derde. De premies betalen grofweg de variabele kosten zoals krachtvoer, dierenarts, machineonderhoud en loonwerk. Afschrijvingen zijn er amper. De verzekeringen zijn zowat de zwaarste variabele kost. Michael is zeer tevreden over zijn manier van boeren en leven. Hij maakt een mooi inkomen met goed 35 koeien, doordat hij geen geld gestoken heeft in groei (grond en quatum), heel veel melk haalt uit ruwvoeder en biologisch produceert. ■

“Ik verkoop geen gras, wel melk, met een zeer hoge marge.”

Michael Hennes geeft gedreven uitleg over zijn systeem in de oude stal, bij de nog werkzame hoofdroogblazer.

© FOTOS: SANDER HOOGSTIJNS